

Sygn. akt III C 873/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Company SE w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Company SE w R. na rzecz powódki M. K. kwotę 1.718,58 zł (jeden tysiąc siedemset osiemnaście złotych pięćdziesiąt osiem groszy) oraz:

- od kwoty 1.349,58 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) odsetki ustawowe od dnia 30 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) odsetki ustawowe od dnia 31 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 252,40 zł (dwieście pięćdziesiąt dwa złote czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 873/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka M. K. pozwem z dnia 22 sierpnia 2014 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Company SE z siedzibą w R. kwoty 1.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 28 lipca 2013 r. miała miejsce szkoda w pojeździe V. stanowiącym jej własność. W chwili zdarzenia jego sprawca posiadał umowę ubezpieczenia OC zawartą z pozwaną spółką. Pozwana wypłaciła odszkodowanie powódce, lecz jej zdaniem w niepełnej wysokości. Dochodzona pozwem kwota stanowi uzupełnienie odszkodowania.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana wywodziła, że wypłacone przez nią odszkodowanie w kwocie 1.392,07 zł odpowiada rzeczywistej wysokości szkody. Zakwestionowała przedłożony przez powódkę dokument prywatny zawierający kalkulację szkody. Pozwana wskazała, że pojazd powódki nosił ślady wcześniejszych napraw i obiektywnie jest pojazdem starym, dlatego za uzasadnione należy uznać zastosowanie amortyzacji na użyte do naprawy części zamienne.

Pismem z dnia 12 listopada 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 118,58 zł. Tym samym wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 1.718,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty: 1.349,58 zł od dnia 30 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz 369 zł od dnia 31 października 2013 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniosła, że 369 zł stanowi kwotę wydatkowaną przez powódkę na sporządzenie prywatnej ekspertyzy określającej wysokość poniesionej szkody.

Pozwana ustosunkowując się do zmodyfikowanego stanowiska powódki, pismem z dnia 8 stycznia 2016 r., wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa, podczas której doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr. rej. (...) należącego do M. K.. Sprawca ponoszący odpowiedzialność za szkodę związany był w tym czasie umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwaną (...) Company SE w R.. W dniu 29 lipca 2013 r. powódka zgłosiła szkodę w swym pojeździe reprezentującej pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

bezsporne, a nadto:

- polisa k. 24.

- zgłoszenie szkody zawarte w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 38.

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2013 r. pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 1.392,07 zł stanowiącą ustalony kosztorysowo koszt naprawy jej pojazdu. Kwota ta została wypłacona powódce w dniu 9 sierpnia 2013 r.

Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego przez pozwaną odszkodowania. W tym celu zwróciła się o pomoc do F. S., któremu udzieliła pełnomocnictwa do jej reprezentowania w sprawie przedmiotowej szkody. Jednocześnie powódka zleciła P. O. wycenę kosztów naprawy uszkodzeń swego pojazdu, uzyskując kosztorys z dnia 23 sierpnia 2013 r., w której koszt tej naprawy określono na 3.237,45 zł.

F. S. pismem z dnia 19 września 2013 r. odwołał się od decyzji pozwanej z dnia 7 sierpnia 2013 r., wnosząc o zapłatę 2.214,38 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody powstałej po stronie powódki, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Kwota ta obejmowała 1.845,38 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz 369 zł tytułem wynagrodzenia P. O. za wykonany kosztorys.

Żądania powódki nie zostały zaspokojone ani przez pozwaną, ani przez sprawcę szkody.

Dowody:

- kosztorys nr (...) k. 5-6,

- decyzja k. 7,
- pełnomocnictwo k. 7,
- odwołanie k. 9-10,
- kosztorys nr (...) k. 11-12,
- faktura VAT (...) k. 13,
- informacja o stawkach k. 14-17,
- odpowiedź na odwołanie k. 18,
- wezwanie do zapłaty k. 19, 21-22,
- odpowiedź na wezwanie k. 20, 23,
- potwierdzenie wykonanej operacji w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 38.

Koszt naprawy pojazdu powódki, związany ze szkodą powstałą w dniu 28 stycznia 2013 r. w lipcu 2013 r. wynosił 2.741,65 zł. Obejmuje on ceny nowych, oryginalnych części zamiennych oraz średnie stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Stawki te, ustalane przez Stowarzyszenie (...) i (...) w S., w lipcu 2013 r. wynosiły dla prac blacharskich i mechanicznych – 122 zł/rbg, a dla prac lakierniczych – 128 zł/rbg.

Pojazd należący do powódki nie został naprawiony.

Dowody:

- kosztorys nr (...) k. 5-6,
- kosztorys nr (...) k. 11-12,
- fotografia k. 37,
- dokumentacja fotograficzna w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 38,
- opinia biegłego sądowego k. 64-70.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że pozwana ponosiła odpowiedzialność za szkodę powstałą w dniu 28 lipca 2013 r. w pojeździe marki V. (...) należącym do powódki, z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej ją ze sprawcą szkody. Sprawca szkody ponosił za nią odpowiedzialność na zasadach ogólnych, o czym stanowi art. 436 § 2 kc.

Zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych uregulowane zostały w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm., dalej jako „ustawa o ubezpieczeniach”). Zgodnie z art. 4 tejże ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest m. in. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach

odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach). Stosownie do art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc).

Stosownie do art. 363 § 1 kc naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej, albo na zapłacie odszkodowania pieniężnego. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego wynikła szkoda (art. 361 § 1 kc). W myśl obowiązującej w prawie cywilnym zasady pełnego odszkodowania, którą wyraża art. 361 § 2 kc, naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Nie może ono jednak przewyższać faktycznie poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Sporna między stronami była wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz zasadność żądania zapłaty kosztów prywatnej ekspertyzy zleconej przez powódkę.

Ustalając zakres uszkodzeń pojazdu, ceny części zamiennych oraz stawki za naprawy blacharskie, mechaniczne i lakiernicze, Sąd oparł się o opinię biegłego sądowego, który uwzględnił m.in. dokumentację fotograficzną znajdującą się w aktach szkody i dokonał oględzin pojazdu. Opinia biegłego była jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały w logiczny i zrozumiały sposób przedstawione. Brak było podstaw do odmówienia waloru wiarygodności temu dowodowi, a zważyć należy, iż żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów względem tej opinii. W konsekwencji tego Sąd przyjął, iż koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powódki związanych ze szkodą z dnia 28 lipca 2013 r. wyniósł 2.741,65 zł. Skoro pozwana z tego tytułu wypłaciła powódce kwotę 1.392,07 zł, do zapłaty pozostaje kwota 1.349,07 zł.

Odnosząc się do zasadności zlecenia przez powódkę sporządzenia kosztorysu naprawy P. O. oraz żądania zwrotu przez pozwaną kosztów jego sporządzenia, wskazać należy, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, LEX nr 106617).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby powódka dysponowała wiedzą, która umożliwiała jej samodzielnie ocenę uszkodzeń należącego do niej pojazdu oraz ustalenia kosztów jego naprawy. Działanie powódki nie było sprzeczne z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach, w myśl którego w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Konieczność zasięgnięcia przez powódkę po prywatną ekspertyzę w toku postępowania likwidacyjnego, wywołana było zachowaniem pozwanej, która ustalając wysokość odszkodowania dokonała jego kalkulacji przy zastosowaniu zaniżonych stawek za roboczogodzinę oraz cen części zamiennych z uwzględnieniem amortyzacji. Nie sposób wymagać od poszkodowanej, aby rezygnowała z podejmowania prób

zakończenia sporu przed skierowaniem sprawy do sądu. Sporządzony na jej zlecenie kosztorys umożliwił powódce upewnienie się co do konieczności złożenia odwołania od decyzji pozwanej, a wobec odmowy zweryfikowania stanowiska – skierowania sprawy na drogę sądową. W tej sytuacji do wartości szkody, którą winien naprawić zakład ubezpieczeń, należało doliczyć koszt sporządzenia kosztorysu, tj. 369 zł.

Uwzględniając powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.718,58 zł, na którą złożyła się nieuregulowana przez pozwaną część kosztów naprawy pojazdu – 1.349,58 zł oraz wynagrodzenie rzeczoznawcy samochodowego - 369 zł.

Podstawę prawną orzeczenia o odsetkach stanowił art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oznaczając datę początkową naliczania odsetek Sąd uwzględnił treść art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach, stosownie do którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Termin początkowy biegu odsetek od kwoty 1.349,58 zł, z tytułu zwrotu kosztów naprawy uszkodzenia pojazdu, wynika z upływu 30 dni liczonych od dnia 29 lipca 2013 r., kiedy to działająca na zlecenie pozwanej spółka (...) potwierdziła zgłoszenie szkody. W konsekwencji pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia od dnia 30 sierpnia 2013 r. Natomiast wierzytelność powódki o zapłatę kwoty 369 zł stała się wymagalna w związku z wezwaniem do zapłaty z dnia 19 września 2013 r., które doręczono pozwanej najpóźniej w dniu 15 października 2013 r. (w tym dniu pozwana sporządziła odpowiedź na nie). W wezwaniu tym określono pozwanej termin 14 dni na zaspokojenie żądania powódki, który w tej sytuacji upłynął 29 października 2013 r. Od dnia następnego zatem pozwana pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 369 zł, przy czym zważyć należy, iż powódka żądała zasądzenia odsetek od tej kwoty dopiero od dnia 31 października 2013 r. i granicami jej żądania Sąd był związany.

Zważywszy, że w dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która znowelizowała m. in. art. 481 § 2 kc, Sąd od dochodzonych pozwem należności zasądził odsetki ustawowe do 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. - odsetki ustawowe za opóźnienie.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania w kwocie 1.080 zł rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na powyższą kwotę składa się: 80 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł ustalone na podstawie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) oraz kwota 400 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego (k. 55). Mając na uwadze niewykazanie przez powódkę uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, Sąd nie doliczył kwoty 17 zł z tego tytułu. Wyrazem tego jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku.

Strony postępowania uiściły łącznie 800 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, które wyniosło 1.022,40 zł (k. 80-81). Różnicę (222,40 zł) Sąd nakazał pobrać od pozwanej, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, dodatkowo powiększając tą kwotę o 30 zł opłaty stosunkowej od rozszerzonego powództwa. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wyrazem tego jest punkt III sentencji wyroku.